

Nguyễn Văn Khoa

Sáng nay, tôi lái xe ra bãi biển Laguna Beach, không xa với Trường Việt Ngữ Saddleback, có ý đi bộ để hít thêm khí trong lành của biển cả và cũng để bù lại việc tôi đã bỏ 3 tuần liên tiếp không leo núi như lịch đã định sẵn.

Cạnh nhà tôi ở thuộc thành phố Orange, có một cái hồ thiên nhiên khá lớn, nơi lưu trữ nước mưa đổ xuống từ các nơi, nhằm cung cấp nước cho thành phố và cũng để kiểm soát lượng mưa lụt trong khu vực quanh vùng. Hồ nước rất đẹp, bình yên, cong lượn gần 1 dặm vuông, nhận những ánh đèn của các căn nhà xung quanh, phản chiếu trên mặt hồ đầy màu sắc lung linh vào những đêm trăng nhạt. Nhưng hôm nay, tại bãi biển Laguna Beach này, tôi lại thấy một cái đẹp khác của thiên nhiên. Biển động, gió lồng lộng thổi vào bờ, tạo thành những đợt sóng thật cao, đập vào ghềnh đá; rồi từ ghềnh đá đó, dòng nước mạnh tung những đóa hoa nước biển lên cao hơn nữa, màu trắng xanh với muôn hình dạng kỳ lạ. Tôi không rảo bộ. Tôi không chạy bộ. Tôi không ngồi quán cafe, mà cố tìm cách leo gần ghềnh đá có đợt sóng vỗ dâng cao ấy, để chiêm ngưỡng cảnh đẹp của hoa biển thiên nhiên này. Tôi nghiệm ra một điều là, đôi lúc sự chịu đựng bền bỉ trước thử thách, cũng y như tảng đá cạnh bờ biển kia, bao phen phải chấp nhận sức dững mãnh của từng đợt sóng biển đập vào, từ đó đã chẳng tạo ra những đóa hoa biển tuyệt đẹp đó sao!

Trên đường lái xe về, ánh nắng chan hoà. Dọc theo con đường ngoằn ngoèo dẫn ra xa lộ 5, là những cánh đồng cỏ xanh mượt, được điểm xuyết một số cây cao với màu xậm hơn, chập chùng lên xuống, đôi thấp, đôi cao mà mấy tháng nay nước mưa đổ xuống đã thấm sâu trong đất, tạo ra cảnh đẹp này. Nằm trên là những đồi cỏ xanh tươi, nhưng ẩn sâu dưới lòng đất là những mạch nước ngầm nuôi sống côn trùng, uơm mát rễ cây khô cằn. Gần xa lộ, hiện ra một thảm cỏ xanh, ôm sát những ngọn đồi dài thoai thoải đơm thêm những bông hoa dại, đủ màu sắc lay nhẹ trong gió mùa xuân. Thấy sao mà lòng không xao xuyên nghĩ về niềm hạnh phúc mà thiên nhiên đã trao ban cho trái đất này. Phía dưới, ánh nắng của mùa Xuân lan toả trên ngọn cây, trên cỏ non, trên hoa tươi thắm. Còn trên trời xanh, với vài lớp mây lãnh đăng đây đó, khiến tôi nhớ về một phần bài thơ *Nắng Ghen* của cô giáo Việt Ngữ Diên Linh, khi cô viết:

*"... Xua làn gió, thổi làn mây
Nắng ghen nắng bảo em này riêng ta
Mơn man má thắm mặn mà
Em khe khẽ hát hiền hòa: Nắng ơi!
Ơ hay, nắng ở đây rồi..."*

Tôi ở lại Việt Nam, cho mãi tới năm 1980 mới vượt biển được, để đến Hoa Kỳ vào gần cuối năm. Nhớ lại thời gian sau ngày 30 tháng 4, 1975, tôi có dịp tiếp xúc với mấy người trong rừng rạ, với nước da xanh xám thiếu máu, đói ăn, sốt rét thật đáng thương; với điểm đặc biệt là phần lớn, họ mang những ánh mắt đầy áp hận thù. Hận thù giai cấp, hận thù vì họ được học hận thù, nên tôi rất sợ những ánh mắt lơ đờ, lăm nghi ngờ đó.

Tôi lại nhớ những ánh mắt tin yêu của các con chiên ngoan đạo, những tín đồ phật tử vào chùa thắp hương. Dầu có già hay trẻ, nam hay nữ, qua ánh mắt luôn toát ra một niềm tin yêu tuyệt đẹp mà chỉ có được ở những người có niềm tin vào Trời, vào Phật. Chính niềm tin ấy đã là mãnh lực vô hình, rất linh thiêng được thoát ra từ cặp mắt. Tôi nghiệm ra một điều là người duy vật không tôn giáo, thì không thể có được cái nét đẹp của ánh mắt tuyệt vời ấy. Đôi mắt đúng là cửa sổ của tâm hồn!

Nhiều năm tôi cùng với các thầy cô góp phần trong phong trào Việt Ngữ tại Nam California, nơi có trên 90 trung tâm dạy Việt Ngữ, cho trên 16,000 học sinh thì cũng là lúc tôi nhận ra một điều kỳ lạ là ánh mắt của các thầy cô giáo sao đẹp thế, sáng ngời niềm

tin yêu đến thế, dẫu rằng có nhiều cơ cực trong công việc điều hành, soạn bài, giảng dạy, hạn hẹp về thời gian, về sự hy sinh mọi mặt của gia đình... nhưng những ánh mắt tin yêu ấy cứ soi rọi vào tôi, tấm mát tâm hồn tôi, giúp tôi hăng hái tiến tới. Phải chăng đó là sức sống của dân tộc, được bày tỏ qua môi trường trau dồi Tiếng Việt!

Các thầy cô đi dạy học là đang làm một việc thánh thiện nhưng lại mang tinh thần của một chiến sĩ vẫn hoá vì dám xông pha chiến đấu, đẩy lùi sự kém cỏi để thay bằng sự hiểu biết, xoá tan sự mơ hồ tối tăm để thay bằng sự trong sáng; sự ngu muội thay bằng sự khôn ngoan; sự hẹp hòi thay bằng lòng khoan dung. Tất cả điều này là nét đặc trưng của chân thiện mỹ, đưa con em chúng ta đến tâm hồn đáng quý của con dân đất Việt.

Thử nghĩ mà xem, tại sao chúng ta lại dạy Tiếng Việt, phải chăng là chúng ta đã mất đi những gì quý nhất của mỗi người khi xa quê hương? Phải chăng vì ngôn ngữ đã không còn mang giá trị cao sang, mất đi sự trong sáng, tại quê nhà? Là cả hai. Giả như chúng ta không ở hải ngoại, có lẽ trên 1,000 thầy cô ở Nam California sẽ không tham gia giảng dạy hết cả đầu, có chăng chỉ là 1 phần 10, thậm chí 1 phần trăm người làm nghề dạy học đã là may. Vậy là gì? Có nghĩa là, nhu cầu tìm về nguồn cội, gìn giữ Tiếng Việt bằng mọi cách đã thúc đẩy chúng ta dân thân làm việc này. Thật quý hoá biết bao. Nói không ngoa, các thầy cô giảng dạy Việt Ngữ tại hải ngoại, đang là những người Việt Nam yêu mến quê hương một cách thiết thực hơn cả. Chiến sĩ văn hoá là thế, là mong con cái mình cũng hưởng được những đặc tính tuyệt đẹp ấy của người Việt Nam.

Nhìn đọt sóng vỗ mạnh vào gành đá, tạo ra những hoa biển nói lên lòng hy sinh, sức chịu đựng,

nhân nại không lùi bước của thầy cô, cho ta những nét đẹp tuyệt vời là thế. Những thảm cỏ xanh tươi, đơm hoa kết trái, kết quả của các thầy cô qua bao gian khổ trong âm thầm không cần người biết đến, như là những mạch nước ngầm, nuôi sống cánh đồng thêm tươi đẹp. Từ đó mới có được bức tranh thiên nhiên, tuyệt hảo là thế!

Các thầy cô giáo trường Việt Ngữ Saddleback không vượt ra khỏi những hình ảnh yêu kiều, những bức tranh mỹ miều của thiên nhiên. Với ánh mắt tin yêu đó, chắc chắn sẽ tác động mạnh mẽ đến các thầy cô giáo những nơi khác, để cùng nhau tay nắm tay, đưa nhau vào thế giới đáng yêu của ngôn ngữ và văn hoá Việt Nam.

Kỷ niệm 30 năm thành lập Trường Việt Ngữ Saddleback là kỷ niệm thành quả của hơn một thế hệ thừa hưởng những giá trị của ngôn ngữ và văn hoá Việt Nam. Kỷ niệm 30 năm thành lập Trường Việt Ngữ Saddleback là đón nhận những tia nắng ấm, tìm đến ánh mắt tin yêu, được chia sẻ từ những thầy cô giáo Việt Ngữ đến các học sinh. Để hàng trăm, hàng ngàn ánh mắt ấy được nhân thêm lên, mang về rải niềm tin yêu trên giải đất quê hương Việt Nam.

Chúc mừng quý thầy cô giáo như cô Mai Mỹ Thuận, cô Vũ Bích Hải, thầy Kiều Công Thắng, thầy Phạm Quốc Định, cô Cao Cẩm Vân, cô Đặng Mỹ Hạnh, cô Nguyễn Hương Giang, cô Nguyễn Vũ Diên Linh, cô Trần Quỳnh Anh, cô Lê Hằng, cô Hồng Kim Phượng, thầy Nguyễn Quý Huy, thầy Trần Ngọc Hoàng, cô Vũ Tuyết Linh... và những em phụ giáo như Nguyễn Thái Sơn, Nguyễn Việt Lễ, Ryan Sie, Vũ Hannah, Huỳnh Jonathan. Xin chúc mừng những người có công gây dựng từ năm thứ nhất cho ngôi Trường Việt Ngữ Saddleback thân yêu, kéo dài đến năm thứ 30 này và còn tiếp nối mãi, kể không hết!

